

π. Βασίλειος Βασιλείου: “Ο άνθρωπος, τώρα, αγαπητοί μου, μπορεί να έχει πρότυπο”

/ [Ενορίες](#)

Του Πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Λ. Βασιλείου - Εφημερίου Αγίου Νικολάου Σιατίστης - Απρίλιος 2019

Άγαπητοί μου Ένορίτες.

Πολλές φορές κατά τις Παρασκευές του μηνός Απριλίου ψάλλονται οί χαιρετισμοί της Θεοτόκου. Ο τελευταίος οίκος που αρχίζει με τό γράμμα «Ω» αναφέρεται στην άγνη καί καθαρή κόρη της Ναζαρέτ, ή όποία άξιώθηκε νά αναδειχθεΐ Θεοτόκος! Νά γεννήσει τόν Θεό! Ο ύμνογράφος ποιητικότατα γράφει: «Ω πανύμνητε μήτερ, ή τεκοῦσα τόν πάντων άγιών άγιώτατον Λόγον. Δεξαμένη τήν νῦν προσφοράν άπό πάσης ρῦσαι συμφορᾶς άπαντας καί τής μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως, τούς σοί βοώντας, άλληλούια». Ω μητέρα του Θεού, πού άξίζεις άπειρους ύμνους, Σύ πού

γέννησες τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού ὑπερέχει σέ ἀγιότητα ὅλους τούς ἁγίους. Ἀφοῦ δέχθηκες τούς ὕμνους πού σοῦ προσφέραμε, γλύτωσε ἀπό κάθε συμφορά ὅλους καί λύτρωσε ἀπό τήν μελλοντική τιμωρία αὐτούς πού σοῦ ψάλλουν, λέγοντας, αἰνεῖτε τόν Θεό.

Πραγματικά, ἡ Θεοτόκος ἀξίζει κάθε ὕμνο, κάθε δοξολογία, κάθε μεγαλυνάριο, τιμή καί εὐχαριστία.

Πραγματικά, ὁ, τι ὑπεροχότερο ἔχει εἰπωθεῖ, ὁ, τι ἔχει ἐκφρασθεῖ ὡς λόγος καί ὕμνος μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, εἰπώθηκε γι' αὐτή τήν φτωχή καί ἀγνή κόρη τῆς Ναζαρέτ.

Ποιά ὑπαρξη στή γῆ ὀνομάσθηκε «Παναγία»; Ποιά ὀνομάσθηκε «Παρθένος», «ἄσπιλος», «ἀμόλυντος»; Ποιά ὀνομάσθηκε «ὑψηλοτέρα τῶν οὐρανῶν», «τιμιωτέρα τῶν Χερουβείμ» καί «ἐνδοξότερα τῶν Σεραφεείμ»; Ποιά ὀνομάσθηκε «Μητέρα Θεοῦ»; Καμμία. Γιατί ἄραγε αὐτή ὀνομάσθηκε ἔτσι; Ἐπειδή κατάφερε νά ἐπιτύχει τόν σκοπό γιά τόν ὁποῖο δημιουργήθηκε ὁ ἄνθρωπος ἀπ' τόν Θεό. Καί ποιός εἶναι αὐτός ὁ σκοπός; Σκοπός τοῦ Θεοῦ ἦταν, ὅταν δημιούργησε τόν ἄνθρωπο, νά γεννηθεῖ κάποτε Αὐτός ἀπ' τόν ἄνθρωπο, καί ἀφοῦ γεννηθεῖ ὡς ἄνθρωπος, νά ὑψώσει τόν ἄνθρωπο σέ θεάνθρωπο!

Αὐτό κατάφερε ἡ Θεοτόκος, «... ἡ πρό αἰώνων προορισθεῖσα Μητέρα», ὅπως καταγράφεται σέ ἕνα τροπάριο τῆς Λιτῆς τῆς ἐορτῆς τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου. Μή μᾶς σοκάρει, μή μᾶς σκανδαλίζει αὐτό τό «προορισθεῖσα». Ὁ Θεός δέν προορίζει. Ὅμως, ἀκόμη πρό τῆς δημιουργίας τοῦ σύμπαντος, προγνώρισε τή μορφή τῆς Θεοτόκου, ποιά θά εἶναι καί τήν προόρισε γιά μητέρα Του. Ἡ Παρθένος Μαρία, λοιπόν, γνωρίζει ὅτι σκοπός τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νά ἐνωθεῖ μέ τόν Θεό, καί τό πιστεύει αὐτό μέ ὅλη της τήν ψυχή. Γράφει πολύ εὐστοχα ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας: «Αὐτή, ἄναψε μέσα στήν ψυχή της τόσο σφοδρό ἔρωτα γιά τόν Θεό... ὑπῆρξε νυμφικός θάλαμος, χωρίς νά περιμένει νυμφίο. Ἦταν οὐρανός, μολονότι ἀγνοοῦσε ὅτι μέσα ἀπ' αὐτήν ἐπρόκειτο νά ἀνατελεῖ ὁ Ἥλιος... δέν εἶχε ἀφήσει ἀξεπέραστη καμμιᾶ κορυφή ἀγιότητος... τόσο πολύ τελειοποίησε τήν ψυχή της, ὥστε διαλέχθηκε ἀπό τόν δίκαιο Θεό, μέσα σ' ὁλόκληρη τήν ἀνθρώπινη φύση». «Ἡ Μαρία εἶναι ἡ «σεμνότης», ἡ «χάρις», «ὁ κόσμος» «τῶν ὄντων», καί γι' αὐτό, ὅταν ὁ Θεός ἀτενίζοντας στήν ἀρχή τῶν αἰώνων τά δημιουργήματά Του, εἶπε ὅτι εἶναι «καλά λίαν», οὐσιαστικά ἔβλεπε μπροστά Του, τόν καρπό ὅλης τῆς δημιουργίας, τήν Παρθένο»!

Ἡ Παρθένος, λοιπόν, ξέρει ποιός εἶναι ὁ σκοπός τοῦ ἀνθρώπου, καί γι' αὐτό δέν ἐκπλήσσεται μ' αὐτό πού τῆς λέγει ὁ ἄγγελος, ὅτι ὁ Θεός θά γίνει ἄνθρωπος. Γι' αὐτό εἶναι σίγουρη. Αὐτό πού ρωτάει εἶναι τό, πῶς αὐτή, πού εἶναι παρθένος, θά

μπορέσει νά γεννήσει χωρίς άνδρα;

Ἡ προαιώνια βουλή τοῦ Θεοῦ καί ὁ τελικός καί ὑψιστος σκοπός τῶν πάντων εἶναι «ἡ εἰσαγωγή τοῦ πρωτοτόκου εἰς τήν οἰκουμένην». (Ἑβρ. Α' 6) Καί σημειώνει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητής, «Τοῦτο ἐστί τό μέγα καί ἀπόκρυφον μυστήριον... πρὸς τοῦτο τό τέλος ἀφορῶν τάς τῶν ὄντων ὁ Θεός παρήγαγεν οὐσίας...». Καί συμπληρώνει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ ἀγιορείτης, «Ἵνα ἐνωθεῖς μετ' αὐτοῦ, ἐνωθεῖ μεθ' ὅλων τῶν κτισμάτων... καί Κτίστης καί κτίσις γένηται ἕν καθ' ὑπόστασιν, κατὰ τόν θεόφρονα Μάξιμον». Ὡστε, ἀφοῦ ἐνωθεῖ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, στή συνέχεια νά ἐνωθεῖ μέ ὅλα τά κτίσματα... καί ἔτσι, ὁ Κτίστης καί ἡ κτίσις νά γίνουν ἕνα, σύμφωνα μέ τόν θεόφρονα Μάξιμο.

Βρέθηκαν, ἴσως, μερικοί μεγάλοι ἄθεοι, φιλόσοφοι καί ἄλλοι, πού ὑποστήριξαν μέσα στους αἰῶνες ὅτι, ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά γίνει θεός. Κανείς ὅμως ποτέ, ἐκτός ἀπ' τούς Πατέρες τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως, δέν τόλμησε νά ὑποστηρίξει ὅτι, ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά γεννήσει τόν Θεό!

Κι ὅμως, αὐτό τό παράδοξο, ἀποτελεῖ τήν μεγάλη ἀξία καί τήν ὑψιστή εὐγένεια τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὁ Θεός ἀξίωσε τήν ἀνθρώπινη φύση νά γίνει «θεοτόκος»! Ἡ ἀξία, λοιπόν, τῆς Θεοτόκου βρίσκεται ἀκριβῶς στό ὅτι πραγματοποίησε αὐτόν τόν σκοπό, λέγοντας ἐκεῖνο τό «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου»!

Καί τό ἀληθινό μεγαλεῖο τοῦ ἀνθρώπου ἔγκειται ἀκριβῶς στό νά πραγματοποιεῖ τόν ὑψιστο προορισμό, πού τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός, τήν θέωση, νά γίνει κατὰ χάριν θεός, καί ταυτόχρονα νά ἔχει συνείδηση ὅτι εἶναι ἕνας ἄχρηστος δοῦλος. Τό ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά γίνει θεός, αὐτό ἀποκαλύπτει τό μεγαλεῖο τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπίσης ὅμως φανερώνει καί τό βάθος τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἀπλὸς οἶκτος ἢ ἐλεημοσύνη ἀλλὰ φιλανθρωπία, ἀληθινή φιλία πρὸς τούς ἀνθρώπους. Τό ὁμολόγησε ὁ Ἰησοῦς στους μαθητές Του κατὰ τήν διάρκεια τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, ὅταν εἶπε, «Ὑμεῖς φίλοι μου ἐστέ». (Ἰωάνν. ΙΕ' 14)

Ποῦ εἶναι τώρα οἱ οὐμανιστές, οἱ ἀνθρωπιστές, πού θέλουν τόν ἄνθρωπο μόνο ἄνθρωπο, ἔστω καί τέλειο ἄνθρωπο; Πού θέλουν τήν κοινωνία ἀνθρώπινη. Ἡ ὀρθοδοξία, στήν «νεκρή» καθ' ἑαυτή φύση τοῦ ἀνθρώπου, ἀντιπαραθέτει τήν «ἀληθῆ», «θεοτόκο» ἀνθρώπινη φύση. Στό πρότυπο τοῦ οὐμανισμοῦ, πού εἶναι ὁ «ἀν-υπόστατος» ἄνθρωπος, ἀντιπαραθέτει ὡς πρότυπο τόν θεάνθρωπο! Καί στὸν χωρίς Θεό οὐμανισμό, ἀντιπαραθέτει τόν «θεανθρωπισμό»!

Ὁ ἄνθρωπος τώρα, ἀγαπητοί μου, μπορεῖ νά ἔχει πρότυπο. Τόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό!!! Μπορεῖ νά ἔχει σκοπό. Τόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό!!! Τήν θέωση!!!

Καί συνεχίζει ὁ ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας, «Ἀφοῦ ἡ Παρθένος εἶπε στὸν ἄγγελο

τό, «Ἰδού ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρῆμα σου», ἀμέσως ὅλα πραγματοποιήθηκαν. «Καί ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν...», καί πλάθεται ἔτσι μέ λόγο μητρικό ὁ τοῦ Πατρός Λόγος. Καί κτίζεται μέ τή φωνή τοῦ κτίσματος ὁ Δημιουργός... Ὡ φωνή ἱερή! Ὡ λόγια πού κατορθώσατε τέτοιο μεγαλεῖο! Ὡ γλώσσα εὐλογημένη, πού ἀνακάλεσες μέ μιᾶς ἀπό τήν ἐξορία, ὁλόκληρη τήν οἰκουμένη!... Γι' αὐτά σου τά λόγια, ποιά εὐχαριστία θά ἦταν ἄξια νά σοῦ προσφερθεῖ ἀπό μᾶς; Γιατί, τά δικά μας λόγια εἶναι γήινα, ἐνῶ ἐσύ ξεπέρασες τοῦ κόσμου ὅλου τίς κορυφές. Ἄν, λοιπόν, χρειάζεται νά σοῦ προσφερθοῦν τιμητικοί λόγοι, αὐτό νομίζω πῶς πρέπει νά εἶναι ἔργο Ἀγγέλων, νοῦ Χερουβικοῦ, πύρινης γλώσσας»!

Κι ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, μή μπορώντας νά προσθέσουμε τίποτ' ἄλλο, γιά νά τιμήσουμε τήν ὑπεραγία Θεοτόκο, ξαναλέμε τήν πρώτη φράση τοῦ τελευταίου οἴκου: «Ὡ πανύμνητε μήτερ, ἡ τεκοῦσα τόν πάντων ἁγίων ἁγιώτατον Λόγον», δῶσε σέ μᾶς, ὅχι μόνο νά μιᾶμε γιά Σένα καί γιά ὅσα φέρνουν τιμή καί δόξα στόν Υἱό πού γέννησες, ἀλλά νά μᾶς ἐνισχύσεις καί νά μᾶς προετοιμάσεις νά γίνουμε οἰκητήρια δικά Του, νά κατοικεῖ ὁ Ἰησοῦς Χριστός μέσα μας γιά πάντα, στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Μέ κάθε εὐχή καί εὐλογία

νά γίνουμε κατοικητήρια καί «θεοτόκοι»

τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ